

г-жж Маргаритж откакъ бѣхъ дошелъ въ кащѣ-
тж на Лароковытж; а още за да разбере по-до-
брѣ отъ тѣхъ и състояніето на сърдцето ми, про-
четохъ му нѣколко редовце отъ настоящійтъ си
дневникъ. Съ еднаж речъ открихъ му всичко ос-
вѣнь онази запискж на стареца Ларока, нѣ-
то стѣрахъ прѣднійтъ день.

А като свършихъ, г-нъ Ловепенъ, който кога
говореше ставаше позамысленъ, рече: — Не щѣ
да ти криѣж, пріятелю, че когато тя проводихъ
тука имахъ на умъ съединеніето ти съ г-жж
Маргаритж. Всичко ся сполучи споредъ желаніето
ни; сърдцата вы които, споредъ мене, сж достой-
ны да ся съединятъ, щомъ ся намѣрили въ съ-
прикосновеніе споразумѣли ся; но обстоятелство-
то на Елвенскій стѣлпъ, извратило всичко, дру-
же мой. Какътъ врагъ! Да скочишь отъ прозоре-
цѣтъ и да ся убіешъ, това бѣше довольно дока-
зателство на безкорыстіето ти; но на това поч-
тенно доказателство да приложишь и клѣтвж, че
нѣма да ся оженишь за неѣж никога ако ся не-
случатъ нѣкои обстоятелства за които е невъз-
можно да ся надѣемъ, това да мя прощавашъ,
пріятелю, е было съвсѣмъ безполезно. Хвалѣж ся
че съмъ чловѣкъ изнамѣрителенъ; но исповѣд-
вамъ че не съмъ достоинъ да ти дамъ 200,000
фр. на годинѣтъ ако не ги отнема отъ г-жж
Ларокъ.

— Кога е тѣй, господине, посвѣтувайте мя.